

ding, saaledes som han har gjort her, søge at svække Betydningen af disse Ordre, søge at gøre det indlysende for dette Ting, at disse Ordre ikke betyde noget. Men det vil det ærede Medlem fra Ringkøbing ikke være i Stand til, thi han har her i Tinget sagt, hvad disse Ordre betød. Det var den 12. Februar, at det ærede Medlem fra Ringkøbing gav os Oplysning derom. Han fortalte om, hvor ivrig han havde været i Slutningen af sin Regeringstid. Han sagde: „I de 18 Dage derefter“ — nemlig efter Lovens Stadfæstelse — „lykkedes det mig at sætte saa meget Arbejde i Værk, at vi paa Tillægsbevillingsloven kunde bruge omtrent 6 Mill. Kr. Det er nøgne Fakta, jeg paapeger her, som have bevirket, at vi fra alle Sider kunde slutte os til at indskrænke Bevillingen paa Finansloven, naar vi have saa meget opført paa Tillægsbevillingsloven.“ Den Gang var det det ærede Medlem magtpaaliggende at faa slaaet fast, at han havde sat saa meget Arbejde i Værk, at han ikke nu behøvede at gaa med til den store Finanslovbevilling. Og da jeg takkede ham for denne interessante Oplysning og mente, at den vist vilde gøre Indtryk ude i Landet, fandt det ærede Medlem det ønskeligt at understrege dette en Gang til, og han sagde da: „Jeg brugte Tiden, hvori jeg sad, til et virkelig stærkt Arbejde. Det tror jeg, Ministeriets Embedsmænd ogsaa have mærket, da de arbejdede loyalt sammen med mig for at faa Arbejderne satte i Gang. Det ærede Medlem maa tro,“ — nu kommer der en lille Parentes, som det ærede Medlem undertiden ynder, mere ude i Landet end her i Salen, hvori han fremstiller sig som Martyren — „at jeg havde ikke udsat mig for, hvad jeg har udsat mig for her i Landet for at gennemføre disse Love, hvis jeg ikke troede, at Arbejderne vare nødvendige, og at man hurtigt maatte begynde paa dem. Jeg fandt dem nødvendige og satte derfor al Kraft ind paa at faa dem gennemført. Det har jeg vedkendt mig ogsaa udenfor denne Sal, og det ønsker jeg, Befolkningen skal vide.“ Se den Gang ønskede det ærede Medlem, at Befolkningen skulde vide, at han i de Dage, som gik hen fra Stadfæstelsen af Forsvarslovene, indtil han traadte fra,

havde bundet Bevillinger, sat Arbejder i Gang, ordnet det saaledes, at man ikke kunde komme bort derfra, og det er ogsaa Sandheden.

Det ærede Medlem angav her i Salen den 12. Februar den sande Sammenhæng. (*J. C. Christensen*: Jeg siger det samme endnu!) Det ærede Medlem siger det endnu. Han siger endnu, at han den Gang har ordnet Forholdene saaledes, at man var bunden til de 6 Mill. Kr. Men hvad nytter saa den lange Tale, som det ærede Medlem fra Kolding holdt om, at man kunde komme bort derfra?

Saa snart det ærede Medlem fra Ringkøbing var traadt fra, traadte den daværende Konseilspræsident, Grev Holstein, til. Her er ogsaa noget ganske interessant at lægge Mærke til. Den 22. Oktober faldt Ministeriet Holstein ved Vedtagelse af en Dagsorden her i Salen, og den 28. Oktober dannedes Ministeriet Zahle. Men de to Skrivelser, som vedrøre de marineministerielle Anskaffelser, ere udstedte i Dagene mellem den 22. og 28. Oktober, udstedte af Grev Holstein, medens han fungerede, efter at Ministeriet var styrtet. Det gjaldt om at tage fat, og han udstedte derfor den 26. og den 27. Skrivelser vedrørende Marineministeriet, svarende til dem, jeg har gengivet fra Krigsministeriet under Hr. J. C. Christensen. Jeg har set, at der er Blade — jeg tror ogsaa et af de Blade, som udgives af det ærede Medlem, der sidder foran mig (Sigurd Berg) —, der have aftrykt disse Skrivelser angaaende Marineministeriet og sagt: „Den 26. og 27. Oktober udstedtes disse Skrivelser (*altsaa Zahle*)“. Zahle var det, der havde udstedt dem! Desværre, der staar Navnet Holstein under dem, saa det nytter ikke at ville komme bort fra den sande Sammenhæng. Men det er meget forklarligt, at man er overrasket over den 26. Oktober, naar Ministeriet Holstein faldt den 22., at finde Grev Holstein saa ivrigt i Færd med at iværksætte marineministerielle Foranstaltninger.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing dvælede saa igen ved det, han fandt saa ejendommeligt, at Regeringen under dette Aars Mellempil administrerede Lovene i Overensstemmelse med deres Bydende, men, sagde han, Regeringen havde den Bag-